

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros Decretalium, Tomus ...

In Librum II. Decretalium, Per Triginta Titulos Distributum, In Quo Agitur
De Judiciis, Foro Competenti, Libelli Oblatione, Mutuis petitionibus, ...

Krimer, Ferdinand

Augustæ Vindelicorum, 1708

§. V. Qualiter infans acquirat rerum possessionem?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73001)

est hæreditatis; sed possessio non fuit hæreditatis; quia possessionem hæreditatis non habet, cum sit facti, & animi: ergo.

1006. Ad rationes in contrarium in n. 1004. Resp. ad 1. cum distinctione maj. hæreditas est successio in universum jus *transferibile*, quod habuit defunctus, C. ma. in universum jus etiam *intransferibile*, N. ma. dist. min. sed possessio est jus, *intransferibile*, C. min. *transferibile*, N. min. & *conseq.* Si enim hæres succederet in jus defuncti etiam *intransferibile*, posset se ipsum hæredem scribere; quia defunctus habuit jus, ipsum scribendi hæredem; *possessionem* porro *bonorum*, quæ transmittuntur ad hæredem, non esse jus *transferibile*, ex eo constat; quia sic non minus hæres extraneus, quam suus, vel necessarius, hoc ipso rerum hæreditariarum evaderet possessor sine omni suo facto; quod nec contrarii admittunt, & repugnat juribus præced. num. allatis.

1007. Ad 2. Resp. 1. totum argumentum posse instari in hærede etiã extraneo, cum & huic proficit possessio defuncti in ordine ad continuationem usucapionis, quin eo ipso etiam sine suo facto evadat possessor rerum hæreditariarum: atqui hoc non admittit opinio contraria; ergo. Resp. 2. N. min. quia in eo casu *non apprehensione rei* hæreditariæ continuatur in hærede possessio in ordine ad usucapiendam rem alienam bonâ fide possessam à defuncto; sed solum *speciali juris dispositione*, ut constat ex L. 44. §. 1. ff. de Usucap. ibi: *nondum adita hæreditati tempus usucapioni datum est, sive servus hæreditarius aliquid comparat, sive defunctus usucapere cœperat.* Sed hæc jure singulari recepta sunt.

1008. Deinde, aliud est possessio bonorum hæreditariarum, quæ à defuncto transmittuntur ad hæredem, tanquam *propria*; aliud, possessio bonorum *alienorum*, quæ bonâ fide continuata, nondum tamen quoad tempus completa est à defuncto; hæc possessio est inter bona defuncti; non illa; nam hæreditas possessionem non habet, quâ ipsa bona hæreditaria possideat; nam per ipsam ea non possidet, sed possidetur; at per alteram possidet bona aliena; quo posito Resp. 3. *dist. ma.* Hæredi prodest possessio defuncti, per quam à de-

functo possidebantur bona hæreditaria. N. ma. per quam à defuncto possidebantur bonâ fide bona aliena, C. ma. *dist. min.* atqui non prodesset, si non transmittetur ea possessio, per quam à defuncto bona fide possidebantur bona aliena, C. si non transmittetur ea possessio, per quam à defuncto possidebantur bona hæreditaria, N. min. & sub data distinctione *conseq.*

Ad 3. respondent aliqui 1. idem argumentum instari in hærede extraneo; 2. alii, ibi *possessionem* accipi pro usucapione jam completa: Resp. in formâ, dato anteced. quod hæres succedat in usucapionem; & dist. verba legis: possessio, quâ defunctus bona fide possedit bona aliena, descendit ad hæredem. C. quâ possedit bona propria, quæ veniunt nomine hæreditatis, N. non igitur rectè fit argumentum ab illa possessione ad istam; cum illa fundetur in jure singulari ex *num.* 1007. & consequenter sit diversi juris; à diverso autem ad diversum illatio nulla est.

Ad 4. Resp. cum distinctione: Pater, & filius, una, eademquè persona esse censentur, per ordinem ad eos juris effectus, in ordine ad quos jus, illam *juridicam identitatem fingens*, istam porrigit, C. secus, N. antecedens, & suppositum *conseq.* quod illa identitas ficta juris dispositione porrigatur ad possessionem, quâ defunctus bona sua possidebat, ut hæc possessio sine ullo facto, transiret ad hæredem; contrarium enim constat ex juribus in n. 1005. relatis: at, quod possessio, quâ bonâ fide possidebat bona aliena, juris dispositione, ac jure singulari, transeat ad hæredem, constat ex jure relato *num. mer.* 1007.

§. V.

Qualiter infans acquirat rerum possessionem?

Ante *resolut. not.* 1. diversum esse; 1011. quod infans acquirat possessionem alicujus rei per *Tutorem*; aliud, *authore Tutore*; istud contingit, quando voluntas pupilli intervenit, & Tutor ejus voluntati acce-

accedens, eam roborat, & confirmat; illud, quando nullâ pupilli voluntate interveniente, Tutor vi suæ potestatis tutelaris, nomine sui pupilli, alicujus rei possessionem acquirit. Cum autem infans, ex vi vocis, supponat pro eo, qui fieri non potest, videtur nunquam pupillo infanti posse acquiri possessionem *authore Tutore*; cum infans, seu non potens fieri, non videatur posse consensum edere, qui in tali casu deberet intervenire; sed notandum ex Pereyra in Elucidario à n. 1164. *infantiam*, seu infantilem ætatem, de qua Pomponius, *L. si infantis. ff. de Usufructu*, in septimum usque annum porrigi; quo completo, jure præsumitur is rationis usus in ejusmodi infantibus, qui sufficiat ad contrahenda sponsalia de futuro, quæ, licet sint adeo firma, ut uni ante pubertatem adeptam, altero invito, non liceat rescindere; secus tamen est adeptâ pubertate, de quo *L. 4. tit. 2. de despons. impub.* quibus positus:

1012. Resp. infantem, etiam *infra septennium*, posse acquirere rerum possessionem *per Tutorem*; cum enim hoc modo possit acquirere rerum Dominium, jure per voluntatem Tutoris supplente infantis animum, seu voluntatem habendi rem, ut suam; secus est, *authore Tutore*; nam in ætate infra septennium infans (saltem juris præsumptione) adhuc est in statu, quo voluntas ejus discerni non potest; adeoque nec Tutoris voluntas ei rationabiliter accedere, autoritate illam suâ firmando. Si autem completo septennio, etiam ante pubertatem adeptam, haberet eum rationis usum, qui eum merito discerneret à non utentibus ratione, licet nondum plene, ac perfecte, *videtur* omnino etiam posse possessionem acquirere etiam *authore Tutore*, juxta datam distinctionem horum terminorum ab eo, quod est possessionem acquirere *per Tutorem*; sic Haunold. *tom. 1. de Jure, & just. tr. 3. num. 234. ex L. 32. §. 2. C. de acquirend. possess.* ibi: *Infans possidere recte potest, si Tutore auctore capiat; nam iudicium infantis (nimirum, ut plenum, & perfectum sit) suppletur auctoritate Tutoris.*

1013. Quæstio est, an infanti, accepto in secundo sensu (de quo à n. 1011.) sine auctoritate Tutoris possit acquiri possessio? Ratio dubitandi nascitur ex juribus; quæ

videntur sibi opposita quoad hoc punctum, ex quibus unum videtur affirmare; alterum, negare. Nam, ut habetur *L. 3. C. de acquirend. possess.* Decius Imperator sic loquitur: *donatarum rerum à quacunque persona infanti vacua possessio tradita corpore queritur; alioquin ne per Tutorem possessio acquiri posset infanti;* ubi clarè videtur indicari, possessionem rerum donatarum, cum traduntur, apprehensione corporali posse infanti acquiri sine Tutore; contrarium videtur dici in cit. *L. 32. §. 2.* relatâ in fine præcedentis num. Conciliandis porro prædictis legibus Authores adhibent plures expositiones, apud Haunold. *loc. cit.* videntur.

Mihi videtur dicendum, infantem, acceptum in secundo sensu, quando scilicet res donatas, & traditas apprehendit, animo eas habendi ut suas, earum possessionem acquirere sine Tutoris interventu; & hoc dici *cit. L. 3.* nam, si ad hoc requireretur Tutoris interventio, foret ex defectu iudicii, in infante requisiti ad acquirendam possessionem sine Tutore; at hoc non admittitur; nam sic non rectè intulisset Imperator, quod nec *per Tutorem* acquireret; quia sine omni iudicio in infante, *per Tutorem* infanti potest acquiri possessio; ergo ex dicta *L. 3.* rectè colligitur, infantem acceptum in secundo sensu, nempe habentem usum rationis saltem imperfectum, etiam sine Tutore posse acquirere possessionem; neque huic expositioni contrariatur textus in *L. 32.* requirens *Tutoris auctoritatem*; quia hæc non loquitur exclusivè, sed solum positivè, infantem scilicet, *authore Tutore*, etiam, & rectè, posse possessionem acquirere, quando rem apprehendit, animo habendi ut suam, quantumvis ex iudicio nondum perfecto.

